

Игрите на ума

Написано от Архим. Андрей Конанос
Четвъртък, 26 Март 2015 08:37

Животът е нещо отвъд думите. Животът е много по-жесток, по-прозаичен, реалността е различна, но много пъти в него има по-голяма сладост, защото в твоята връзка с реалните хора се играе голямата игра, там полагаш изпити, там виждаш трудността на твоя характер, но и красотата, когато постигаш успех в човешките отношения. Христос не говорил само думи, а обчувал с хора, със Своите ученици, които всеки ден били с Него и Го виждали да яде, да ходи, да спи, да говори, да се гневи в Храма, да върши чудеса, да проповядва, да възкресява, както и Той преживял много неща с учениците Си- видял ги в целия спектър на живота: в техните страсти и грешки, но в техните добри моменти, в техните смирени, но и егоистични моменти, защото това е човекът: смесица между величие и безсилие.

Не е хубаво човек да ти даде решението, което търсиш, а трябва сам да поемеш отговорността за твоя живот и решението да бъде твое и да му се зарадваш, в съработничество с Бога, с Неговата помощ и с тази на хората, които ще ти кажат своето мнение. Ще изслушаш техните мнения, но това, което ще направиш, накрая няма да ти го каже някой друг, няма аз да ти кажа каква професия ще избереш, но примерно ще се помоля. Това за кой ще се омъжиш или за коя ще се ожениш няма друг да ти го каже, няма някой да ти каже *склучи такъв брак, непременно вземи тази жена! На всяка цена!*

Защото, ако аз ти го кажа, по-късно, когато имаш някакви проблеми, каквото и да са те, ти ще ми кажеш: ти ме накара, ти ме подтикна, ти ме натисна! Животът има тази красота, тази свобода, където сам можеш да избереш с твоята молитва и чист ум това, което искаш. Да поемеш твоята отговорност, да стъпваш върху собствените си нозе, както и понякога да ги прегъваш и докосваш с тях пода, там, където си, вкъщи, да отправяш твоята молитва и да молиш за просветление от Бога. Нещата са прости. Изворът на тези много дарове, благодеяния и просветление съществува, това е Бог, светците, които се молят за нас, Света Богородица, Божията Майка, Ангелите. Помоли се, търси тяхната помощ и тя ще дойде и в твоя живот. Просто ще чакаш и ще молиш Бог да те просветли, да очисти твоя ум, да го пречисти, да го успокои, да го събори и съгради отново, да събори това, което не е построено добре и да го съгради отначало, по нов начин, и да го обнови. Умът е зрителният орган на душата- когато той работи добре, цялата душа се движи правилно, когато окото на тялото вижда добре, тогава и нозете вървят нормално, окото вижда, тялото следва. Когато обаче окото се помрачи и замъгли, тогава и тялото не може да се настрои както трябва. Така става и с нашата душа, тя има един инструмент, с който разбира света и това е умът. Умът е сила на душата, но когато се раждаме, други хора ни отглеждат и ни казват разни неща, където от многото повторения накрая започваме да ги вярваме,

Игрите на ума

Написано от Архим. Андрей Конанос
Четвъртък, 26 Март 2015 08:37

усвояваме и затвърждаваме. Някои от тях са истинни, но други са грешка и лъжа, те са лъжеусещания, погрешни разбирания и убеждения, които са намерили място в нашия ум и сме повярвали в тях. Така ние сме повярвали много неща, повярвали сме, че е трудно да успеем, няма да успеем, много хора го казват и го вярват: няма да успеем, не мога, мисля, че ще се проваля! Струва ми се, че постоянно съм в опасност! И виждаш, че това, което вярват, не е реалността на живота, а начин, по който те гледат на нея; техния ум ги кара винаги да гледат на нещата песимистично. Защо? Защото така са се научили, така са свикнали и това, с което свикваш, трудно го променяш, трудно го оставяш, защото така си се научил. Отче, изключено е да намеря работа, не мога, няма да успеем, труден е животът! Ще се проваля, аз съм неуспял човек! Намираш му работа и не след дълго пак започва да има притеснителни мисли, да недоволства и умът му се смущава от нещо ново. Ти му казваш не ти ли намерих работа? Да намери ми работа, но там има един колега, който ме затруднява! Добре ще те уредя в друг офис. Там обаче е виновна заплатата, след това е виновно нещо друго. И се питаш: какво става? В крайна сметка, да не би проблемът да не е вън, а някъде вътре в нас? В твоите мисли, в твоето сърце, в твоите помисли, да не би някъде да не мислиш правилно, защото, виж, това, през което сега минаваш, през него минават някои други съпрузи, примери давам, които имат проблем на работа или помежду си, но те не правят така, както ти правиш. Защо? Защото така са се научили, научили са се да постъпват по различен начин, когато са били малки, приели са от родителите си послания и уроци по надежда, вяра, оптимизъм, кураж, доверие, т.е. да се научаваш да се облягаш на хората и на Бога, да се успокояваш и отпускат, да утихваш и да казваш: *ще успеем, Бог си знае работата, нещата ще вървят добре! Защо да не вървят добре?!* Но когато си израснал без това чувство, без това формиране на ума и някои постоянно са ти се карали, ако в твоето детство постоянно си слушал думите *ще се провалиш! Пак ще счупиш чиниите! Пак се оцапа! Пак си оцапал тетрадката! Не вървиш добре! Мама не те обича! Няма да ти купя това, което искаш! Баща ти ще те накаже! Ще ти се скара! Бог не обича децата, които правят бели! Бог не обича децата, които говорят в клас! Бог не обича*

. . Е, ако Бог не обича, ако баща та се кара, ако майката се кара - единият ужасява детето, другия го ужасява, тези неща, ако ги кажеш един или два пъти, добре, но ако детето ги чува постоянно, десетки стотици пъти, тогава какво става? Те намират място в теб, накрая започваш да ги вярваш в тях и смяташ, че животът е такъв. С други думи, ти гледаш на всичко в себе си депресивно, песимистично, в черни краски, но не казваш: знаеш ли, има нещо черно в мен и на всичко гледам през черни очила и всичко ми е мрачно. А казваш: а, такъв е светът, такива са хората! Такъв е животът! Всичко е трудно! Изключено е да успеем! Страхувам се, ще се проваля! Чувствам огромен страх и несигурност в живота, няма на кого да се облегна! Нямам кого да обикна, никой не ме обича. Напълно сам съм. Така умът тълкува живота по изключително песимистичен, мрачен и неприятен начин. Виждаш, че за едно и също нещо – да не говорим за далечни лица, а в един и същ дом - съобразно това как човек е формирал своя ум, как е израснал, какво е чел, чул, в каква среда е живял, дори църковна среда, какво църковно възпитание е имал, съобразно това формира определена картина за света. В един и същ дом става нещо и едното от децата гледа на това оптимистично, другото го обзема депресия, третото се занимава с други работи и това изобщо не го засяга. И си казваш: добре, нали и трите деца са наши? Защо всяко от тях гледа по

Игрите на ума

Написано от Архим. Андрей Конанос
Четвъртък, 26 Март 2015 08:37

различен начин на нещата? Защото умът тълкува нещата по различен начин. Разбира се, влияят наследствеността, гените, предразположеността на душата, но играе голяма роля и начинът, по който сме построили нашата мисъл. Христос идва да направи именно това - да формира нашия ум по такъв начин, да ни даде нов ум, нова мисъл, нов начин на разглеждане на света, да виждаш реалността, но да я гледаш през Неговите очи и ум. Господ ти дава възможност да устоиш в живота, дори когато другите до теб се огъват, разболяват, терзаят. Христос ти казва:

искаш ли да мислиш по Моя начин? Нещата навън няма да се променят. Навярно и теб ще намери някаква болест, безработица, затруднение, неуспех, прекеждие. Това става в целия свят, такъв е животът. Такъв е този свят, замесен с терзанията, но Аз ще ти помогна да гледаш по друг начин на твоето терзание, да го гледаш като възможност, като училище, където научаваш много нови неща, искаш ли да гледаш така на живота? Как?

Оптимистично. Искаш ли да очистиш твоя ум? Да го направя нов? Да го пречистиш, да го усъвършенствам и да ти го върна обратно

? И как ще стане това, Господи?

Когато се научиш да мислиш така, както Бог иска.

Когато се научиш да влагаш в себе си помисли, които няма да те разболяват, а ще те възкресяват. Обнови ума си! Обнови мисълта си! Както Господ се грижи за птиците небесни, така ще се погрижи и за теб. „

Погледнете птиците небесни, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират; и вашият Отец Небесен ги храни”.

Бог ще ти помогне, ще се намери решение и на твоя проблем, навярно не днес, може утре или след няколко дена. Ще дойде момент, когато твоят проблем ще се реши, но въпросът е ти да вярваш, да се доверяваш, да говориш на Христос с такива думи, които ободряват душата ти, които няма да те съсипят и няма да те накарат да рухнеш. В псалмите св. пророк Давид говори с такава вяра и казва:

Господи, Ти си моя скала, опора, прибежище. Ти си моя камък, търпение, сила. Господи, Твоите води утоляват моята жажда, мисълта за Теб ме облекчава, само да помисля за Теб и възкръсвам. Където и да отида, от нищо не се боя, Господи. Дори в смъртта си до мен и ми даряваш светлина

. Тези думи карат ума да мисли по друг начин. Тези думи, тази вяра формират такова мислене и начин на живот, където може да гледаш на едни и същи неща, които всички гледат - безработица, терзания, но да казваш :

Не! Няма да погледна така! Няма да полудея! Няма да се отчая! Ще се уповавам на Христос! Ще разчитам на Него и ще вложа в живота си светлина, повече светлина.

Човек може да стигне дотам да се разболее от собствените си мисли – реалността може да е друга, но ти да си мислиш, че е така, както на теб ти се струва. Умът ти вярва в това и много хора го казват. Твоят болен ум е виновен за всичко. Умът, който мисли, въобразява си, обърква се, замайва се. Ние молим Бог да ни даде светли помисли, да имаме пламък в ума си, както пламъкът на свещта. Не бъди човек, който излъчва мрак със своите думи, мисли, душевно състояние, атмосфера, която създаваш около себе си, с излъчването на твоя характер и душевност, а когато отидеш някъде, да даваш

Игрите на ума

Написано от Архим. Андрей Конанос
Четвъртък, 26 Март 2015 08:37

светлина, да говориш на другия и той да се радва, да гледа оптимистично на нещата и да казва: ще успеем! Светците, които видели Христос в молитвата, Го видели в това усеждане на светлината, която не може да се опише с думи от този свят. Ако тази светлина влезе в твоя ум и те просветли, тя ще те накара да видиш по друг начин живота и проблемите в него. Нека молим Христос да ни промени и обнови. Защо в Църквата постоянно казваме *Господи Исусе Христе, помилуй ме!* Не е ли достатъчно един път? Стига и един път, и половин път, и нито един път, ако сърцето ти го изрече мощно, тогава не е нужно устните да го казват. Въпросът обаче е умът да разбере тези думи. Умът, който вярва хиляди други неща и се паникьосва, смущава, обърква, трябва да се напои с такива мисли:

Господи Исусе Христе помилуй ме

! Внезапно чуваш думата

милост

, което означава

покажи ми любов, милосърдие, дай ми Твоята благост и благодат

! Чуваш я един път и казваш, Господи Исусе Христе, помилуй ме!, т.е.

Някой

ме обича, аз съм обикнат от Бога, Бог те обича, а не както майка ти е казвала, когато си бил дете:

а-а, не се представи добре в училище, сега мама не обича детето си! Не си изял яденето си? □ Бог не те обича

! Не, Бог те обича каквото и да правиш, какъвто и да си, бориш се, падаш, ставаш и Бог те гледа и казва обичам те! Независимо какво правиш. Ти се молиш с Иисусовата молитва, но пак забравяш нейния смисъл. Умът се нуждае от промяна, той трябва да бъде съборен и съграден повторно, за да се обнови. Умът се нуждае от покаяние, от едно друго измерение на покаянието, където не само плача за моите грехове и грешки, а и променям начина на моето мислене, гледам по друг начин на живота и нещата. Когато се моля с Иисусовата молитва - монасите я казват хиляди пъти на ден, три, постоянно - накрая това те напоява и разбираш, че си обикнат от Бога и Той те закриля, има Някой, Който се грижи за теб, накрая напипваш сърцето си и казваш: сърцето ми бие нормално, успокоило се е, паниката е изчезнала. Изчезнало е ускореното сърцебиене, от което се повишава кръвното налягане, повишава захарта, което ме подлудяваше, където отивах на лекар и той ме питаше: ама, какво се е случило, за какво мислите? Защо сте толкова напрегнат и тровите душата и тялото си? Умът трови тялото, ако постоянно има помисли на отчаяние и разочарование, обезсърчение, че няма да успее в живота. Това трови тялото. Отпада духът ми, куражът ми изчезва, не мога да се вдигна, седя на канапето и съм потопен в мисли- потънал си в канапето и мислиш, мислиш, мислиш, с толкова помрачен ум. Но защо не дръпнеш завесата да влезе малко светлина в дома и душата ти? Бог това прави чрез молитвата.

Следва продължение...

Игрите на ума

Написано от Архим. Андрей Конанос
Четвъртък, 26 Март 2015 08:37

Превод от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}